МАКСИМУ РИЛЬСЬКОМУ

В ДЕНЬ ЙОГО СТОЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ

Антична статуя з відбитими руками —
Це образ творчості твоєї, батьку мій!
Є сила і краса в поставі молодій,
Та кикоті стирчать камінними суками.

Біль покалічення забудеться з роками,
І правнук підійде до тебе, повен мрій,
І скаже: "Гарно й так цій постаті твердій,
Найкращі лінії — це, власне, тії злами..."

Але в душі моїй ридатиме ридма
До скону смертного твого каліцтва мука,
Твоєї величі захована страма;

Я — ламаний також! Кричить моя розпука:
"Благослови мене, о статує безрука,
Накрий долонями, котрих давно нема!"

1995

БІЛЯ СВОЇХ КНИЖОК

Нарешті став я біля стелажа
В бібліотеці власній; книги-трупи
Виймав і ніжно їх складав на купи,
І слухав, як щемить моя душа.

Там книжечка й моя, немов чужа,
Лежала мертва — не слова, а струпи;

І чути гниль з тієї шкаралупи,
Де правди задушилося пташа.

Спалити б їх! Жбурнути між поління
Палаюче — й кінець! Та не засне
На попелі з книжок моє сумління.

Воно кричить, немов дитя трудне,
І проклинає, і кляне мене,
Горить, та не спадає в мертве тління.

1995